

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
10. november 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-633/16	Ernst & Young (sag forelagt af Sø- og Handelsretten) 1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (forbuddet mod præimplementering), og forudsætter en gennemførelseshandling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrol skifte eller den sammenblanding af de deltagende virksomheders fortsættende aktiviteter, som - forudsat at tærskelværdierne er opfyldt - udløser pligten til anmeldelse? 2. Kan en opsigelse af en samarbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelseshandling omfattet af forbuddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres? 3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen forskel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrenceretligt relevante markedsmæssige virkninger? 4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsigelsen har medført sådanne markedsmæssige virkninger, herunder betydningen af at sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Mundtlig forhandling	15.11.17

C-691/15 P	<p>Kommissionen mod Bilbaína de Alquitranes m.fl. (appel)</p> <p>En række virksomheder i flere medlemsstater har ved Retten ved EU-Domstolen fået medhold i en sag anlagt mod Kommissionen med påstand om delvis annullation af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (herefter forordning 944/2013), for så vidt angår klassificeringen af stoffet beg, kultjære-, højtemperaturs-(CTPH) som giftigt for vandmiljøet. Kommissionen har appelleret sagen til EU-Domstolen (anvendelse af summationsmetoden).</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. oktober 2015 i sag T-689/13, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod Kommissionen, EU:T:2015:767, ophæves. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.</p> <p>— Afgørelsen om appelsagens omkostninger udsættes.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	Dom	22.11.17
C-541/16	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark</p> <p>KOM har den 25. oktober 2016 indgivet stævning ved EU-Domstolen mod DK for tilsidesættelse af forpligtelser på området for cabotagekørsel i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel. I stævningen nedlægger KOM påstand om, at DK ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 2, nr. 6, jf. artikel 8, i forordningen, da det i dansk ret er fastsat, at ”én cabotagekørsel” kan bestå enten af flere læsesteder eller af flere lossesteder, men ikke begge dele. KOM påstår desuden, at DK tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>KOM gør gældende, at forordningen udtømmende regulerer transportvirksomheders adgang til at udføre cabotagekørsel på de betingelser, der er fastsat i forordningen, og at det derfor er i strid med forordningen, når DK begrænser antallet af losse- eller læsesteder.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	23.11.17
C-551/16	<p>Klein Schiphorst</p> <p>1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan næg-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	GA	29.11.17

	tes? I benægtende fald: 2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?			
C-28/17	<p>NN (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Spørgsmål 1: Hvilke elementer skal inddrages ved vurderingen af, om hjemmehørende selskaber i en situation som den foreliggende er underlagt en "tilsvarende betingelse", jf. Philips-dommens præmis 20, med hensyn til modregning af underskud, som gælder for filialer af ikke-hjemmehørende selskaber? Spørgsmål 2: Hvis det lægges til grund, at de danske beskatningsregler ikke indeholder en forskelsbehandling som omhandlet i Philips-sagen, udgør et forbud mod modregning svarende til det beskrevne - i sådanne tilfælde, hvor overskuddet i det ikke-hjemmehørende selskabs faste driftssted tillige er undergivet værtslandets beskatningskompetence - i sig selv en restriktion af retten til fri etableringsret, jf. TEUF artikel 49, der skal retfærdiggøres af et tvungne alment hensyn? Spørgsmål 3: I bekræftende fald kan en sådan restriktion da retfærdiggøres af hensynet til at forhindre dobbelt anvendelse af underskud, målet om at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne eller af en kombination af begge disse? Spørgsmål 4: I bekræftende fald er en sådan restriktion da proportional?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	29.11.17
C-5/16	<p>Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Polen har anlagt sag ved EU-Domstolen med påstand om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en permanent markedsstabiliserende kvotereserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF. Regeringen har intervenseret til støtte for Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	30.11.17
C-671/16	<p>Inter-Environnement Bruxelles e.a.</p> <p>Skal artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet »planer og programmer« omfatter en forordning om byplanlægning, der er vedtaget af en regional myndighed: – som indeholder en kortlægning, der fastsætter dens anvendelsesområde, der er begrænset til et enkelt kvarter, og som inden for dette område afgrænser forskellige blokke, hvor der gælder særlige regler for så vidt angår beliggenheden af og højden på bygninger, og som ligeledes fastsætter særlige bestemmelser for anvendelsen af de zoner, der omkranser bygningerne, såvel som nøjagtige angivelser for den fysiske anvendelse af visse regler, der er fastsat under hensyntagen til vejene, de lige linjer, der krydser disse veje vinkelret og afstandene i forhold til byggelinjen for disse veje, og – som forfølger et formål om forny-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen	Mundtlig forhandling	30.11.17

	else af det omhandlede kvarter, og – som fastsætter regler for udformningen af ansøgningerne om byggetilladelse, der er betinget af en vurdering af indvirkningen på miljøet i dette kvarter?»			
C-160/17	<p>Thybaut e.a</p> <p>Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet planer eller programmer omfatter et perimeter, der er fastsat i en lovbestemmelse og vedtaget af en regional myndighed: – som alene har til formål at fastsætte omkredsen af en geografisk zone, hvori der kan gennemføres et byplanlægningsprojekt, idet det forudsættes, at dette projekt, som skal forfølge et bestemt formål – i det foreliggende tilfælde vedrøre ændring og udvikling af bymæssige funktioner og som kræver opførelse, ændring, udvidelse og nedlæggelse af veje eller overbygninger over veje på jord eller offentlige områder – danner grundlag for vedtagelsen af perimetret, som således medfører accept af princippet for projektet, men at projektet endvidere skal være genstand for en tilladelse, som kræver en vurdering af indvirkningerne; og – som processuelt set bevirker, at ansøgninger om tilladelse til handlinger eller arbejder inden for dette perimeter er omfattet af en fravigelsesprocedure, idet de bymæssige krav, der fandt anvendelse på de pågældende jorder inden vedtagelsen af perimetret, fortsat finder anvendelse, men således at retten til denne procedure kan gøre det muligt lettere at opnå en fravigelse af disse krav; – og som er omfattet af en formodning for, at ekspropriationer, der sker i forbindelse med den hertil vedlagte ekspropriationsplan, sker i 0020offentlighedens interesse?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	Mundtlig forhandling	30.11.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-671/15	<p>APVE e.a</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan aftaler, vedtagelser eller former for praksis inden for producentorganisationer, sammenslutninger af producentorganisationer og faglige organisationer, som ville kunne kvalificeres som konkurrencebegrænsende i forhold til artikel 101 TEUF, falde uden for det i denne artikel fastsatte forbud på grund af det forhold alene, at de kan henføres til de opgaver, der inden for rammerne af den fælles markedsordning er overdraget til disse organisationer, og det på trods af, at de ikke henhører under nogen af de generelle undtagelser, der blev fastsat først i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 26 af 4. april 1962, siden i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1184/2006 af 24. juli 2006 og endelig i artikel 176 i forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007? 2) I bekræftende fald, skal artikel 11, stk. 1, i forord-</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	Dom	14.11.17

	ning (EF) nr. 2200/96, artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1182/2007 og artikel 122, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007 – som blandt de målsætninger, der er tillagt producentorganisationerne og deres sammenslutninger, fastsætter målsætningen om at regulere produktionspriserne og målsætningen om at tilpasse produktionen efter efterspørgslen, navnlig hvad angår mængde – da fortolkes således, at de former for praksis, der vedrører kollektiv fastsættelse af en minimumspris, samordning af de mængder, der bringes i omsætning på markedet, eller udveksling af strategiske oplysninger, og som gennemføres af disse organisationer eller deres sammenslutninger, falder uden for forbuddet mod konkurrencebegrænsende karteller, for så vidt som de tilsigter at opfylde disse målsætninger?			
C-165/16	Lounes Såfremt en spansk statsborger og unionsborger: i) flytter til Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed i henhold til direktiv 2004/38/EF og ii) opholder sig i Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sine rettigheder i henhold til artikel 7 eller 16 i direktiv 2004/38/EF og iii) efterfølgende opnår britisk statsborgerskab i tillæg til hendes spanske statsborgerskab i form af dobbelt statsborgerskab og iv) adskillige år, efter at hun har opnået britisk statsborgerskab, gifter sig med en tredjelandsstatsborger, som hun opholder sig sammen med i Det Forenede Kongerige, er hun og hendes ægtefælle da begge berettigede i henhold til direktiv 2004/38/EF som omhandlet i artikel 3, stk. 1, mens hun opholder sig i Det Forenede Kongerige og har både spansk og britisk statsborgerskab?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	14.11.17
C-498/16	Schrems 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at en »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse mister denne egenkab, hvis han efter længere tids benyttelse af en privat Facebook-konto i forbindelse med håndhævelsen af sine krav udgiver bøger, holder foredrag til dels mod vederlag, driver websites, indsamler donationer til håndhævelse af kravene og lader talrige forbrugere overdrage deres krav til ham mod tilsagn om, at de vil få del i et eventuelt positivt resultat af søgsmål efter fradrag af sagsomkostninger? 2. Skal artikel 16 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en forbruger i en medlemsstat samtidig med sine egne krav som følge af en forbrugertransaktion ved sagsøgerens værneting også kan gøre andre forbrugeres lignende krav gældende, når disse forbrugere har bopæl i a. samme medlemsstat b. en anden medlemsstat eller c. et tredjeland og kravene i medfør af disse forbrugertransaktioner med samme sagsøgte og i samme retlige sammenhæng er blevet overdraget til ham, og overdragelsen ikke er led i sagsøgerens erhvervsmæssige eller professionelle virke, men tjener til fælles håndhævelse af kravene?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	14.11.17

C-658/15	Robeco Hollands Bezit m.fl. Sagen vedrører: Skal et system, hvori deltager flere fund agents og mæglere, som inden for systemet repræsenterer henholdsvis »open end« investerings-selskaber og investorer i handelstransaktioner, og som faktisk kun hjælper disse »open end« investeringsselskaber ved udførelsen af deres pligt til at gennemføre de af investorerne indgivne købs- og salgsoordrer på deltagerrettigheder, betragtes som et reguleret marked som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF, og hvilke kriterier er herved i bekræftende fald afgørende?	Finanstilsynet	Dom	16.11.17
C-560/16	Dédouch e.a. Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I forordningen «) fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det vederlag, som en hovedaktionær skal betale, svarende til kapitalandelenes værdi, til de tidligere ejere af disse kapitalandele, der blev overdraget som følge af en beslutning truffet på et aktieselskabs generalforsamling om tvungen overdragelse af de øvrige kapitalandele til hovedaktionæren (også kendt som »tvangsindløsning«), når den på aktieselskabets generalforsamling truffe beslutning fastsætter beløbet for et rimeligt vederlag, der er bindende for hovedaktionæren og for selskabet i henhold til de ydede rettigheder samt over for de øvrige ejere af kapitalandele? 2. Såfremt svaret på ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 1), litra a), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i ovenstående spørgsmål beskrevne vederlag? 3. Såfremt svaret på begge de ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 3), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i det første spørgsmål beskrevne vederlag?	Erhvervsministeriet Finanstilsynet	GA	16.11.17
T-458/16	Acquafarm mod Kommissionen Påstande: Sagsøgeren har for Retten nedlagt påstand om erstatning for det tab, denne har lidt som følge af den manglende koordinering af administrationen af akvakulturanlægget i Gibraleón (Huelva), hvilket alvorligt krænker den berettigede forventning, der er opstået i denne virksomhed, idet den blev tilkendt støtte til gennemførelse af et akvakulturprojekt, som Den Europæiske Union parallelt hermed har gjort umuligt at gennemføre, henset til, at den har forbudt eksport af den fiskeart, der skal opdrættes i det anlæg, der skal opføres.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.11.17
C-191/16	Pisciotti Sagen vedrører: 1. a) Er udleveringsforretninger mellem en medlemsstat og et tredjeland et forhold, der	Justitsministeriet	GA	21.11.17

	<p>uafhængigt af det konkrete tilfælde aldrig henhører under traktaternes materielle anvendelsesområde, således at det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF ikke skal tages i betragtning ved en (ordret) anvendelse af en forfatningsmæssig regel (her: artikel 16, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz [den tyske forfatning, herefter »GG«]), der kun forbyder udlevering af egne statsborgere til tredjelande? b) Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, hvis udleveringsforretningen mellem en medlemsstat og Amerikas Forenede Stater falder ind under udleveringsaftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater? 2. I det omfang anvendelsen af traktaterne ikke på forhånd er udelukket med hensyn til medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater: Skal artikel 18, stk. 1, TEUF og Domstolens hertil relevante praksis fortolkes således, at en medlemsstat på ubestemt tid handler i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF, hvis den på grundlag af en forfatningsmæssig regel (her: GG's artikel 16, stk. 2, første punktum) i forbindelse med begæring om udlevering fra tredjelande behandler egne statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater forskelligt, idet den kun udleverer de sidstnævnte? 3. Såfremt det i de ovenfor nævnte tilfælde besvares bekræftende, at der foreligger en tilsidesættelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF: Skal Domstolens praksis forstås således, at der i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forud for den kompetente myndigheds udleveringstilladelse obligatorisk skal foretages en legalitetskontrol ved en retslig procedure, hvis konklusion imidlertid kun er bindende for myndigheden, såfremt udleveringen erklæres for ulovlig, allerede i forbindelse med en simpel tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF kan foreligge en kvalificeret tilsidesættelse, eller er en åbenbar tilsidesættelse påkrævet? 4. Såfremt en åbenbar tilsidesættelse ikke er påkrævet: Skal Domstolens praksis fortolkes således, at det må afvises, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse i et tilfælde som det foreliggende, allerede såfremt den nationale øverste udøvende myndighed, når der ikke findes nogen retspraksis fra Domstolens side vedrørende den konkrete situation i sagen (her: den materielle anvendelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF i forbindelse med medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater), som begrundelse for dens afgørelse kan henvise til overensstemmelsen med tidligere afgørelser truffet af nationale retter i samme sag?</p>			
C-542/16	<p>Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag e.a. Sagen vedrører: 1 a) Omfatter [direktiv 2002/92] virksomhed, hvor forsikringsformidleren ikke har haft til hensigt at indgå en reel forsikringsaftale? Har</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	21.11.17

	<p>det nogen betydning om fraværet af en sådan hensigt allerede forelå før eller først efter, at virksomheden blev indledt? 1 b) Har det – i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning om formidleren ud over den fiktive virksomhed også har drevet en reel forsikringsformidlingsvirksomhed? 1 c) Har det – stadig i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning, at virksomheden udadtil fremstår for kunden som indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler? Har kundens, velbegrundede eller ugrundede, opfattelse af, hvorvidt der er tale om forsikringsformidling, nogen betydning?</p>			
C-224/16	<p>AEBTRI</p> <p>Sagen vedrører: 1) Har Den Europæiske Unions Domstol for at undgå modstridende retsafgørelser kompetence til at fortolke toldkonventionen om international godstransport på grundlag af TIR-carneter (TIR-Convention) af 14. november 1975, som De Europæiske Fællesskaber har tiltrådt med Rådets forordning (EØF) nr. 2112/78, på en for medlemsstaternes domstole bindende måde, når det drejer sig om denne konventions artikel 8 og artikel 11, med henblik på at bedømme, om der foreligger hæftelse for den garanterende organisation, som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (gennemførelsesforordningen til toldkodeksen)? 2) Tillader fortolkningen af artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen sammenholdt med TIR-konventionens artikel 8, stk. 7, (nu artikel 11, stk. 2) og de tilhørende forklarende bemærkninger at lægge til grund, at toldmyndighederne i en sag som den foreliggende, når de i TIRkonventionens artikel 8, stk. 1 og 2, nævnte beløb er forfaldne, så vidt muligt skal forlange dem indriet af indehaveren af TIR-carnetet, som skylder disse beløb direkte, før de retter krav mod den garanterende organisation? 3) Kan det lægges til grund, at den modtager, som har erhvervet en vare eller har den i sin besiddelse, om hvilken det vides, at den er transporteret med TIR-carnet, og for hvilken det ikke er konstateret, at den er frembudt for bestemmelses-toldstedet og angivet til dette, alene på grundlag af disse omstændigheder er den person, som burde have vidst, at varen var unddraget toldtilsyn, og skal den pågældende anses for solidarisk hæftende debitor som omhandlet i artikel 203, stk. 3, tredje led, sammenholdt med artikel 213 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er toldmyndighedernes passivitet med hensyn til at forlange betaling af toldskylden af denne modtager til hinder for, at den garanterende organisations ansvar i henhold til TIR-konventionens artikel 1, nr. 16) – som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen – indtræder?</p>	SKAT	Dom	22.11.17

C-251/16	<p>Cussens</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder princippet om misbrug af rettigheder, der er anerkendt i [Den Europæiske Unions] Domstols dom [af 21. februar 2006], [Halifax m.fl. mod Commissioners of Customs and Excise (C-255/02, EU:C:2006:121)], og som finder anvendelse på momsområdet, anvendelse over for en person, når der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, under omstændigheder som de i denne sag omhandlede, hvor omdefineringen af transaktionerne forud for salget og salgstransaktionerne til køberne (samlet kaldet »appellanternes transaktioner«), således som [Revenue] Commissioners har påstået, vil medføre, at appellanterne har et momstilsvar, når et sådant momstilsvar ikke ville opstå, hvis de bestemmelser, der var gældende i national lovgivning på det relevante tidspunkt for appellanternes transaktioner, finder anvendelse? 2. Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at princippet om misbrug af rettigheder finder direkte anvendelse over for en person, selv når der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, var princippet da tilstrækkeligt klart og præcist til at kunne anvendes på appellanternes transaktioner, som blev gennemført, inden Domstolen afsagde Halifaxdommen, og navnlig under hensyn til retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af appellanternes berettigede forventning? 3. Såfremt princippet om misbrug af rettigheder finder anvendelse på appellanternes transaktioner, således at de skal omdefineres a) hvorledes skal moms på appellanternes transaktioner da beregnes og opkræves, eftersom der ikke ville være moms at beregne eller opkræve ifølge national ret, og b) hvordan skal de nationale retsinstanser da pålægge et sådant tilsvare? 4. Ved afgørelsen af, om det væsentligste formål med appellanternes transaktioner var at opnå en afgiftsfordel, bør den nationale ret da behandle transaktionerne forud for salget (som er blevet anset for alene at være gennemført af afgiftsmæssige årsager) for sig selv, eller skal formålet med appellanternes transaktioner behandles som en helhed? 5. Skal section 4(9) i [Value Added Tax] Act anses for en national lov, der gennemfører [Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 95/7/EF af 10. april 1995 (EFT L 102, s. 18) (herefter »sjette direktiv«)], uanset at den er uforenelig med lovbestemmelsen i sjette direktivets artikel 4, stk. 3, hvorefter appellanterne – hvis bestemmelsen anvendes korrekt – skulle behandles som afgiftspligtige hvad angår leveringen inden første indflytning i ejendommene, uanset der var en tidligere afgiftspligtig råden over ejendommene? 6. Såfremt section 4(9) er uforenelig med sjette direktiv, misbruger appellanterne, idet de støtter</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	22.11.17
----------	--	---------------------------	-----	----------

	<p>sig til denne sub-section, da rettigheder i strid med de principper, der er anerkendt i Halifax-dommen? 7. Subsidiært og såfremt section 4(9) ikke er uforenelig med sjette direktiv, har appellanterne da opnået en afgiftsfordel, der er i strid med formålet med direktivet og/eller section 4? 8. Selv såfremt section 4(9) ikke skal anses for at gennemføre sjette direktiv, finder princippet om misbrug af rettigheder, således som fastslået i Halifaxdommen, da ikke desto mindre anvendelse på de omtvistede transaktioner under henvisning til de i Halifax-dommen opstillede kriterier?</p>			
Forenede sager C-427/16 og C-428/16	<p>CHEZ Elektro Bulgaria m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 101, stk. 1, TEUF (forbud mod at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen) til hinder for artikel 36, stk. 2, i lov om advokatvirksomhed, ifølge hvilken en sammenslutning af virksomheder, som udøver liberale erhverv (det øverste advokatråd), har beføjelse til på grundlag af en af staten overdraget kompetence på forhånd at fastsætte minimumspriser på de ydelser, som disse virksomheder udfører (advokatsalærer)? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 5, in fine (i den del, hvor denne bestemmelse ikke tillader en nedsættelse af advokatsalæret under en fastsat minimumsstørrelse) i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 132, nr. 5, i lov om advokatvirksomhed (vedrørende anvendelsen af denne lovs artikel 136, stk. 1) i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 4) Er artikel 56, stk. 1, TEUF (forbud mod begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser) til hinder for artikel 36, stk. 2, i lov om advokatvirksomhed? 5) Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 8, i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 6) Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 8, i strid med direktiv 77/249 (for så vidt angår retten for personer, som repræsenteres af juridiske rådgivere, til at forlange advokatsalærer)? 7) Er artikel 2a i de supplerende bestemmelser til bekendtgørelse nr. 1 i strid med direktiv 2006/112, som tillader at anse momsen for en bestanddel af prisen for en ydelse, der er udført i forbindelse med udøvelse af et liberalt erhverv (vedrørende indregningen af momsen som en del af det skyldige advokatsalær)?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.11.17
C-482/16	<p>Stollwitzer</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal EU-retten i sin nuværende form, navnlig det generelle EU-retlige ligebehandlingsprincip, det generelle princip om forbud mod diskriminering på grundlag af alder som omhandlet i artikel 6, stk. 3, TEU og artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i [org. s. 2] artikel 45 TEUF og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv,</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	23.11.17

	<p>fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede, som for at afhjælpe en af Den Europæiske Unions Domstol i afgørelsen Gotthard Starjakob fastslået forskelsbehandling på grundlag af alder (nemlig manglende medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år for ÖBBansatte) ganske vist for en lille del af de ÖBB-ansatte, som blev forskelsbehandlet efter den gamle ordning, tager hensyn til tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år (dog kun tjenesteperioder, som objektivt er tilbagelagt hos ÖBB og sammenlignelige offentlige jernbanefrastruktur og/eller jernbanetrafikvirksomheder i EU, EØS og lande, som er tilknyttet EU gennem associerings- og/eller mobilitetsaftaler), men for den overvejende del af de oprindeligt forskelsbehandlede ÖBB-ansatte imidlertid ikke medregner alle andre tjenesteperioder tilbagelagt før det fyldte 18. år, navnlig heller ikke tjenesteperioder, som sætter de pågældende ÖBB-ansatte i stand til bedre at varetage deres arbejde, f.eks. tjenesteperioder hos private og andre offentlige trafikelskaber og/eller infrastrukturvirksomheder, som fremstiller, sælger eller servicerer den af arbejdsgiveren anvendte infrastruktur (rullende materiel, skinneanlæg, ledningsanlæg, elektriske og elektroniske anlæg, sikringsystemer, banegårdsanlæg og lignende) eller virksomheder, som kan sidestilles hermed, og dermed i praksis for langt størstedelen af de ÖBB-ansatte, som var berørt af den diskriminerende gamle ordning, endeligt fastsætter en forskelsbehandling på grundlag af alder? 2) Realiserer en medlemsstat, som er enejer af en jernbanetrafikvirksomhed og faktisk arbejdsgiver for de ansatte i denne virksomhed, og som af rent fiskale årsager ved lovændringer i 2011 og 2015 med tilbagevirkende kraft forsøger at fjerne disse ansattes EU-retlige krav på efterbetaling af løn som følge af diskriminering bl.a. på grundlag af alder, som er fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i flere afgørelser (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), og som også er anerkendt i flere nationale domstolsafgørelser, bl.a. også afgørelser afsagt af Oberster Gerichtshof (8 ObA 11/15y), de af Domstolen i dennes retspraksis opstillede betingelser for den pågældende medlemsstats EU-retlige hæftelse, navnlig en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, bl.a. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1 i direktiv 2000/78/EF, som er fortolket ved flere afgørelser afsagt af Domstolen (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob)?</p>			
C-572/16	<p>INEOS</p> <p>Sagen vedrører: Er bestemmelserne i artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF samt bestemmelserne i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmo-</p>	Energistyrelsen	GA	23.11.17

	niseret gratisdeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU) til hinder for en bestemmelse i en medlemsstat, som for handelsperioden 2013-2020 fastsætter en materiel præklusionsfrist for ikke rettidigt indgivne ansøgninger om tildeling af gratis emissionscertifikater til bestående anlæg og i denne forbindelse udelukker berigtigelse af fejl eller supplerende (ufuldstændige) oplysninger i ansøgningen om tildeling, som først konstateres efter udløbet af den frist, som medlemsstaten har fastsat?			
T-140/15	Aurora mod CPVO Påstande: Den anfægtede afgørelse annulleres. EF-Sortsbeskyttelse nr. EU 15118 erklæres ugyldig. EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder eventuelle intervenerende parter omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.11.17
Forende sager C-596/15 P og C-597/15 P	Bionorica SE mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Det afholdes mundtlig forhandling. — Den kendelse, der blev afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. september 2015 i sag T-619/14, ophæves. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger Diapharm GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Der afholdes mundtlig forhandling. — Den kendelse, der blev afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. september 2015 i sag T-620/14, ophæves. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.11.17
C-57/16 P	ClientEarth mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: i. Ophævelse af dom afsagt af Retten den 13. november 2015, hvorved Retten—frifandt Europa-Kommissionen i de af appellanten anlagte søgsmål—pålagde appellanten at bære sine egne omkostninger og betale de omkostninger, som var afholdt af Kommissionen. ii. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, som eventuelt er afholdt af intervenerende parter.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	28.11.17
Forenede sager C-259/16 og C-260/16	Confetra e.a. m.fl 1) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel [2], nr. 1), 1a) og 6), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 2, litra a) – f), i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 1, stk. 1, litra g) og r), sammenholdt med litra i) i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udste-	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	28.11.17

	<p>delse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden» af 29. juli 2015, for så vidt som disse tilsigter ligeledes at lade området for posttjenester omfatte vognmands-, speditør- og kurertjenester? 2) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 1, og [artikel 2], nr. 19), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 8 i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurertjenester at indhente en generel tilladelse, som går ud over, hvad der er nødvendigt til at sikre de væsentlige krav inden for leveringen af posttjenester? 3) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1a, og artikel 10, stk. 2, i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurertjenester at betale bidrag til udligningsfonden for befordringspligtigheder? 4) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6 og 10 i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som de ikke indeholder nogen vurdering af tilfælde, hvori et bidrag til udligningsfonden for omkostningerne til befordringspligtigheder kan anses for at være passende, og ikke fastsætter anvendelsesregler, der sonderer mellem de skattepligtiges subjektive situation og situationen på markederne?</p>			
--	---	--	--	--

C-514/16	<p>Pinheiro Vieira Rodrigues</p> <p>1 Finder forsikringspligten i artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 vedrørende færdsel med køretøjer, som er hjemmehørende i de enkelte medlemsstater, alene anvendelse på køretøjer, der befinder sig et hvilket som helst offentligt eller privat sted, og som er i bevægelse, eller ligeledes i de tilfælde, hvor de holder stille, men med motoren i gang? 2 Omfatter det nævnte begreb færdsel med køretøjer i artikel 3, stk. 1, i nævnte direktiv 72/166, en landbrugstraktor, som holder stille på en plan jordvej på en landbrugsejendom, og som på gængs vis anvendes i forbindelse med udførelsen af landbrugsarbejde (sprøjtning med ukrudtsmiddel på en vinmark) med motoren i gang for at kunne aktivere pumpen til beholderen med ukrudtsmiddel, og som under disse omstændigheder, og som følge af et jordskred forårsaget af et sammenfald af følgende faktorer: – traktorens vægt, – rystelse forårsaget af traktorens motor og udgangspumpen til sprøjten, som er forbundet til traktorens bagende, – kraftig regn, vælter ned over fire arbejdstagere, som er i færd med at udføre dette arbejde på de lavereliggende terrasser, og er årsag til, at en af arbejdstagerne, som holder den slange, der anvendes til sprøjtningen, afgår ved døden? 3 Såfremt de to foregående præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er denne fortolkning af begrebet færdsel med køretøjer i artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 72/166 da til hinder for en national lovgivning (artikel 4, stk. 4, i lovdekret nr. 291/2007 af 21. august), hvorefter forsikringspligten i den nævnte artikel 3, stk. 1, bortfalder i de tilfælde, hvor køretøjerne anvendes til rent landbrugsmæssig eller industriel brug?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	28.11.17
C-579/16 P	<p>Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves. — Domstolen træffer selv afgørelse i første instans, og søgsmålet forkastes som retligt ugrundet, og — Indstævnte og sagsøgere i første instans tilpligtes at betale omkostningerne. Subsidiært nedlægges påstand om: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves, og — Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af det andet anbringende, der blev gjort gældende i første instans. — Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.</p>	Erhvervsministeriet	GA	28.11.17
C-214/16	<p>King</p> <p>1. Hvis der er en tvist mellem en arbejdstager og en arbejdsgiver med hensyn til, hvorvidt arbejdstageren</p>	Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for	Dom	29.11.17

	<p>har ret til årlig betalt ferie i henhold til artikel 7 i direktiv 2003/88, er det da foreneligt med EU-retten, og navnlig princippet om et effektivt retsmiddel, hvis arbejdstageren skal afholde ferie, inden han kan få fastslået, om han har ret til betalt ferie? 2. Hvis arbejdstageren ikke afholder hele eller en del af den årlige ferie, som han har ret til, i det ferieår, hvor denne ret bør udøves, under omstændigheder, hvor han ville have gjort det, hvis ikke arbejdsgiveren havde nægtet ham betalt ferie for enhver ferie, han afholder, kan arbejdstageren da påstå, at han er forhindret i at udøve sin ret til betalt ferie, således at denne ret overføres, indtil han har mulighed for at udøve den? 3. Hvis retten overføres, overføres den da på ubestemt tid, eller er der en begrænset periode for udøvelsen af den overførte ret analogt med de begrænsninger, der gælder, når arbejdstageren ikke kan udøve retten til ferie i det relevante ferieår på grund af sygdom? 4. Hvis en overførselsperiode ikke er fastsat ved lov eller kontrakt, har retten da pligt til at indføre en grænse for overførselsperioden med henblik på at sikre, at anvendelsen af [Working Time] Regulations ikke fordrejer formålet med artikel 7? 5. Er en periode på 18 måneder efter udløbet af det år, hvori feriekravet er optjent, i bekræftende fald foreneligt med retten i henhold til artikel 7?</p>	Arbejdsmarked og Rekruttering		
C-265/16	<p>VCAST</p> <p>a) Er en national lovgivning, som forbyder en erhvervsdrivende til privatpersoner at udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, via den erhvervsdrivendes aktive medvirken i forbindelse med optagelse og uden rettighedshaverens samtykke, foreneligt med fællesskabsretten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informations-samfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)? b) Er en national lovgivning, hvorefter en erhvervsdrivende til privatpersoner kan udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, selv om dette indebærer en aktiv medvirken fra den erhvervsdrivende side i forbindelse med optagelse, herunder også uden rettighedshaverens samtykke, mod en fast kompensation til rettighedshaveren, idet den erhvervsdrivende i det væsentlige omfattes af en tvangslicensordning, foreneligt med EU-retten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informations-samfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af</p>	Kulturministeriet	Dom	29.11.17

	informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)?			
C-147/16	<p>Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen</p> <p>1. Er en national ret, ved hvilken der er anlagt sag mod en forbruger med påstand om opfyldelsen af en kontrakt, og denne ret efter de nationale retsplejeregler alene er beføjet til ex officio at efterprøve, om påstanden er i strid med de nationale regler om den offentlige orden, beføjet til på tilsvarende måde, også i udeblivelsessager, ex officio at efterprøve og fastslå, om den pågældende kontrakt er omfattet af [Rådets] direktiv [93/13/EF af 5. april 1993] om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler, således som dette direktiv er gennemført i belgisk ret? 2. Skal en fri undervisningsinstitution, der udbyder subsidieret undervisning til en forbruger, anses for en erhvervsdrivende i EU-retlig forstand for så vidt angår aftalen om udbuddet af denne undervisning mod betaling af et studiegebyr, der eventuelt forhøjes med beløb til tilbagebetaling af omkostninger, som undervisningsinstitutionen har afholdt? 3. Er en aftale mellem en forbruger og en fri subsidieret undervisningsinstitution angående denne institutions udbud af subsidieret undervisning omfattet af direktiv 93/13 [...], og skal en fri undervisningsinstitution, der udbyder subsidieret undervisning til en forbruger, anses for erhvervsdrivende i direktivets forstand med hensyn til aftalen om udbuddet af denne undervisning?</p>	Justitsministeriet	GA	30.11.17
C-426/16	<p>Liga van Moskeëen en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.</p> <p>Er artikel 4, stk. 4, sammenholdt med artikel 2, litra k), i Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet ugyldig på grund af tilsidesættelse af artikel 9 i den europæiske menneskerettighedskonvention, artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og/eller artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet disse artikler foreskriver, at slagting af dyr ved særlige metoder, der er foreskrevet af religiøse ritualer, kun må ske uden bedøvelse, såfremt slagtingen finder sted på et slagteri, der er omfattet af forordning (EF) nr. 853/2004, mens regionen Flandern ikke har en tilstrækkelig kapacitet af sådanne slagterier til at imødekomme den efterspørgsel efter dyr slagtet uden bedøvelse, der opstår i anledning af den islamske offerfest, og omkostningerne forbundet med at omforme midlertidige og af myndighederne godkendte og kontrollerede slagteanlæg til slagterier, der omfattes af forordning (EF) nr. 853/2004, til brug for offerfesten ikke synes relevante for gennemførelsen af de tilstræbte formål med hensyn til dyrevelfærd og den offentlige sundhed og således ikke synes at være proportionale hermed.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	30.11.17

C-510/16	<p>Carrefour Hypermarchés e.a.</p> <p>Er der i forbindelse med en støtteordning, som finansieres af afsatte midler, når en medlemsstat regelmæssigt forud for gennemførelsen har anmeldt de retlige ændringer, der har en væsentlig indvirkning på denne ordning, og særlig de ændringer, der vedrører dens finansieringsform, hvis der er sket en stor stigning i indtægterne fra de afgifter, der er afsat til ordningen, i forhold til de prognoser, der blev fremsendt til Europa-Kommissionen, tale om en væsentlig ændring i henhold til artikel 88, stk. 3, TEF, nu artikel 108, stk. 3, TEUF, der kan begrunde en ny anmeldelse? - hvad angår det samme tilfælde, hvordan anvendes ovennævnte artikel 4 i forordning nr. 794/2004, hvorefter en stigning på mere end 20% i en eksisterende støtteordnings oprindelige budget udgør en ændring af denne støtteordning, og særlig: a) Hvordan kan den kombineres med den omstændighed, at en støtteordning i henhold til artikel 88, stk. 3, TEF, nu artikel 108, stk. 3, TEUF skal forhåndsanmeldes? b) Hvis overskridelsen af den tærskel på 20% i en eksisterende støtteordnings oprindelige budget, der er fastsat i ovennævnte artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 794/2004, begrundes en ny anmeldelse, skal denne tærskel da bedømmes i forhold til størrelsen af de indtægter, der afsættes til støtteordningen, eller i forhold til de udgifter, der rent faktisk tildeles støttemodtagerne, med [org. 12] undtagelse af de beløb, der henføres til en reserve, eller de beløb, der tilgår statskassen. c) Såfremt overholdelsen af tærsklen på 20% skal bedømmes i forhold til de udgifter, der afsættes til støtteordningen, skal en sådan bedømmelse da foretages på grundlag af en sammenligning mellem det samlede loft over udgiften, der fremgår af godkendelsesafgørelsen, og det samlede budget, som det udbetalende organ på et senere tidspunkt afsætter til støtten, eller på grundlag af en sammenligning mellem de anmeldte lofter for hver enkelt støttekategori, der er omhandlet i afgørelsen, og dette organs tilsvarende budgetpost?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Energistyrelsen	GA	30.11.17
----------	--	--	----	----------